

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201427
Dátum vydania rozhodnutia:	23.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011201427.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a z členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: MAC TV, s. r. o, Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, IČO: 36 731 544, v mene ktorej koná Mgr. Peter Ďurček, advokát, proti žalovanej: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. RL/54/2011 zo dňa 12. apríla 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 156/2011 - 31 zo dňa 25. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 156/2011 - 31 zo dňa 25. októbra 2012 m e n í tak, že rozhodnutie žalovanej č. RL/54/2011 zo dňa 12. apríla 2011 z r u š u j e podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku a vec v r a c i a žalovanej na ďalšie konanie.

Žalovaná j e p o v i n á nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 637,68 € titulom trov právneho zastúpenia a 133,50 € titulom zaplatených súdnych poplatkov k rukám právneho zástupcu žalobcu Mgr. Petra Ďurčeka v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. RL/54/2011 zo dňa 12. apríla 2011, ktorým mu bolo uložené upozornenie za porušenie zákona.

Krajský súd dospel k záveru, že vydané rozhodnutie má všetky podstatné obsahové náležitosti a bolo vydané v súlade so Správnym poriadkom. Žalovaná vydaním jedného rozhodnutia, ktorým ukončila viacero správnych konaní, nezanedbala svoju povinnosť získať spoľahlivé podklady pre rozhodnutie, dostatočne zistila skutkový stav veci a rozhodla v súlade so zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“). Každý skutok, za ktorý bola uložená sankcia, bol vo výroku rozhodnutia presne špecifikovaný a riadne odôvodnený. Krajský súd sa stotožnil s hodnotením odvysielaných komunikátov ako reklamy, nie ako sponzorských odkazov. Ak chcel žalobca odvysielat' sponzorský odkaz v súlade so Zákonom resp. informovať o existencii sponzora a jeho produktu, a tým

propagovať obchodné meno a tovar, mal ho odvysielat tak, aby neobsahoval žiadne osobitné propagačné prvky, ktoré by upriamovali pozornosť recipienta na konkrétnu vlastnosť produktu sponzora, a tým ovplyvňovali jeho spotrebiteľské rozhodnutie.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie žalovanej a vec jej vráti na ďalšie konanie, alternatívne, že odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti na ďalšie konanie krajskému súdu.

Uviedol, že žalovaná tým, že konania, ktoré predchádzali rozhodnutiam RL/54/2011, RL/63/2011, RL/65/2011, RL/55/2011, RL/56/2011 nespojila do jedného konania o pokračovacom správnom delikte a neudelila jednu samostatnú sankciu za porušenie Zákona čiastkovými útokmi, zaťažila konanie vadou, ktorá mala vplyv na jeho zákonnosť a zároveň predstavuje nesprávne právne posúdenie veci a zásah do práv žalobcu na inú právnu ochranu. Žalovaná viedla proti žalobcovi štyri správne konania, pod štyrmi rôznymi spisovými značkami, pričom bez akéhokoľvek rozhodnutia tieto samostatné konania spojila tak, že vydala jedno meritórne rozhodnutie (RL/54/2011). Žalobca nedostal možnosť sa vyjadriť k spojeniu konania a dokonca ani nepoznal dôvody, na základe ktorých žalovaná konania spojila. Na jednej strane žalovaná spojila štyri správne konania do jedného, výsledkom ktorého postupu je rozhodnutie RL/54/2011, rovnako žalovaná v iných konaniach uložila samostatnú sankciu (rozhodnutia RL/63/2011, RL/65/2011, RL/55/2011, RL/56/2011). Takýto postup predstavuje svojvoľu správneho orgánu, nakoľko účastníkovi konania takýmto postupom nebola poskytnutá jasná a zrozumiteľná odpoveď na otázku, kedy je možné procesne spojiť a spoločne posudzovať čiastkové útoky. Nebolo možné nájsť zákonnosť ani hospodárnosť v konaní žalovanej.

Žalobca ďalej namietal nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia. Vo výroku absentuje spôsob spáchania skutku, akým mal žalobca porušiť povinnosť, vrátane presnej identifikácie a popisu častí odvysielaných komunikátov, ktoré mali naplniť definíciu reklamy a popisu, akým spôsobom mali definíciu reklamy naplniť. Výrok napadnutého rozhodnutia je neúplný a neposkytuje jednoznačnú odpoveď na to, akým spôsobom sa má žalobca v budúcnosti vyhnúť porušeniu povinnosti, ako ani to, za aké konanie bol zo strany žalovanej sankcionovaný.

Rozhodnutie žalovanej považoval za nezrozumiteľné aj z toho dôvodu, že žalovaná sa v odôvodnení zaoberala komunikátom spoločnosti Kofola a.s., ktorý mal naplniť definíciu reklamy, pričom tento skutok nebol obsiahnutý vo výroku napadnutého rozhodnutia. Tejto skutočnosti nevenoval pozornosť ani prvostupňový súd.

V ďalšom obsahu odvolania žalobca namietal, že žalovaná ako aj súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdili tým, že odvysielané sponzorské odkazy považovali za reklamu bez toho, aby naplňali jednotlivé hodnotiace znaky reklamy. Sponzorský odkaz môže obsahovať reklamné oznámenie v širšom zmysle, propagujúce obchodné meno, služby, tovary alebo napr. slogan sponzora. Účelom sponzorského odkazu je vytváranie alebo upevňovanie dobrej povesti alebo mena sponzora. Sponzoring a reklama sa prelínajú, sám osebe nemôže byť za nedovolený považovaný sponzorský odkaz, ktorého podstatným obsahom je odkaz na službu, výrobok alebo iný výkon vyrábaný, priamo alebo nepriamo distribuovaný sponzorovaným subjektom. Reklamou nemôže byť informácia, ktorá popisuje vlastnosti produktu, pričom súčasťou tejto informácie nie je výzva ku kúpe tovaru, ani presvedčanie ku kúpe, ani uvedenie ceny tovaru alebo jeho porovnanie s inými tovarmi. Relevantné komunikáty síce popisovali vlastnosť výrobku, ktorá je informáciou zvyšujúcou intenzitu predstavovania produktu, avšak nie do takej miery, aby zapôsobila na diváka ako presvedčanie ku kúpe. Komunikáty obsahovali jednoznačnú informáciu o tom, že spoločnosť RAJO a.s. je sponzorom programu. Reklama sa neoznačuje slovami „sponzor programu“ a je zaradovaná do blokov medzi jednotlivé programy, nie pred a po programe. Predmetné komunikáty nespĺňali kritériá reklamy, a teda nemohli definíciu reklamy naplniť. V tejto súvislosti poukázal žalobca na príslušnú judikatúru súdov ČR.

K podanému odvolaniu sa v písomnom podaní zo dňa 7. januára 2013 vyjadrila žalovaná tak, že navrhla napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdiť.

Uviedla, že žalobca v žalobe nenamietal vadu konania a právneho posúdenia spočívajúcu vo vydaní samostatných rozhodnutí v konaniach, v ktorých sa malo rozhodovať o čiastkových útokoch žalobcu. Vzhľadom na koncentračnú zásadu nemožno na túto námietku prihliadať. Pokiaľ by krajský súd veci,

ktoré prejednávali iné senáty spojil na spoločné konanie, hoci sa žalobca takéhoto spojenia nedomáhal, fakticky by hľadal argumenty pre zrušenie napadnutého rozhodnutia za žalobcu, čo je v rozpore s dispozičnou zásadou. V prípadoch, na ktoré poukazoval žalobca neboli posudzované čiastkové útoky, ale samostatné konania. Jednotlivé protiprávne konania delil v niektorých prípadoch značný časový úsek, a teda chýbala objektívna súvislosť v čase spáchania správneho deliktu.

Ďalej žalovaná poukázala, že v napadnutom rozhodnutí uviedla dôvody, pre ktoré vydala jedno meritórne rozhodnutie. Požiadavka procesného rozhodnutia o spojení vecí je nevykonateľná, nakoľko Správny poriadok ani Zákon takýto inštitút neupravujú. Je zrejmé, že v prípadoch, v ktorých je vydanie jedného meritórneho rozhodnutia vo viacerých správnych konaniach logickým dôsledkom skutočností zistených počas týchto správnych konaní, správny orgán, pokiaľ tým nezasiahne do práv účastníkov konania, rozhodne v takýchto konaniach jedným rozhodnutím. Vydanie jedného rozhodnutia nepredstavuje žiaden zásah do práv žalobcu, nakoľko takéto spojenie nemá na jeho procesné ani iné postavenie žiadne negatívne účinky. Naopak výhodou pre žalobcu bolo, že nemusel podávať štyri správne žaloby, ale len jednu.

V súvislosti s namietanými vadami výroku žalovaná uviedla, že bolo presne uvedené, ktoré ustanovenia Zákona boli porušené, na ktorej programovej službe došlo k porušeniu, bol určený deň a časy, v ktorých došlo k porušeniu povinnosti. Komunikáty boli individualizované aj názvom sponzora programu, pred ktorým, v rámci ktorého alebo po ktorom boli odvysielané. Rovnako je zrejmý aj spôsob porušenia predmetných povinností. Absenciu komunikátu propagujúceho sponzora spoločnosť Kofola, a.s. považovala žalovaná za administratívnu chybu, ktorá nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Keďže len výrok môže zakladať práva a povinnosti pre účastníkov konania, je irelevantné, že odôvodnenie je nad rámec výroku. Podstatné je, aby odôvodnenie rozhodnutia korešpondovalo s výrokom v tom zmysle, že sú v ňom obsiahnuté dôvody pre prijatie takéhoto výroku, čo naplnené bolo. Žalobca taktiež túto námietku neuplatnil v lehote na podanie žaloby, a preto nemožno na ňu prihliadať.

Na margo namietaného hodnotenia odvysielaných komunikátov ako reklamy žalovaná uviedla, že pokiaľ akýkoľvek komunikát, teda aj sponzorský odkaz, naplní definíciu reklamy, je z pohľadu Zákona reklamou. Jedným z definíčných kritérií reklamy podľa § 32 ods. 1 Zákona je zámer, ktorým musí byť podpora predaja, nákupu alebo nájmu tovaru alebo služieb, vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávatelom reklamy alebo vysielateľom, t. j. podpora odbytu tovarov alebo služieb. Reklama môže obsahovať akékoľvek prvky, ktoré zákon v reklame výslovne nevylučuje, môže obsahovať subjektívne hodnotiace komentáre, vyzdvihovanie kvalitatívnych vlastností tovarov alebo služieb alebo iné špecifické propagačné prvky. Toto vymedzenie je zároveň limitom pre obsah sponzorského odkazu. Ten, ak sa naň nemajú vzťahovať ustanovenia regulujúce reklamu, nesmie obsahovať špecifické propagačné prvky. Sponzorovanie má mať nižšiu propagačnú hodnotu ako reklama, nemá byť ďalším nástrojom na zvýšenie reklamného tlaku na recipienta, z hľadiska použitých výrazových prostriedkov a spôsobu spracovania sponzorského odkazu je neprípustné, aby konkuroval reklame.

Žalovaná sa nestotožnila s názorom žalobcu, že špecifické propagačné prvky nie sú vyhradené len pre reklamu a môžu byť využívané aj pri sponzorských odkazoch, za predpokladu, že informujú o sponzorovi programu. Komunikáty využívajúce špecifické propagačné prvky sú reklamou per se. Nemožno vylúčiť, že na základe informácie o tom, že sponzor sa podieľal na vysielaní určitého programu, ktorá bola sprostredkovaná formou odkazu na služby a tovary sponzora alebo uvedením jeho loga resp. obchodného mena, sa tento dostane do povedomia recipientov a následne získa nových zákazníkov. Avšak získanie nových zákazníkov prostredníctvom sponzorovania nemôže byť dôsledkom pôsobenia špecifických propagačných prvkov. Žalovaná vyjadrila presvedčenie, že jej posúdenie odvysielaných komunikátov obstoí aj v súvislosti so žalobcom uvádzanou judikatúrou súdov ČR. Oba komunikáty informovali o novom produkte na trhu a zároveň poukazovali na jeho vlastnosť a výhodu. Ich stváranie presiahlo obyčajné informovanie o sponzorovi programu a vzhľadom na použité techniky spracovania dosiahlo propagačný charakter opodstatňujúci záver o naplnení definície reklamy, keďže tieto komunikáty podporovali predaj a nákup tovaru - nových jogurtov RAJO Mňam, ich primárnym účelom bola podpora predaja a nákupu tovaru. Výskyt slovného spojenia „sponzor programu“ neneguje propagačné pôsobenie použitých reklamných techník.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10

ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. januára 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Správny poriadok“), výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Z obsahu pripojených spisov najvyšší súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovanej č. RL/54/2011 zo dňa 12. apríla 2011, ktorým rozhodla, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 36 ods. 2 Zákona tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 28. septembra 2010 v čase od 20:00 - 21:00 hod. a 21:00 - 22:00 hod. odvysielal reklamné šoty vo väčšom časovom rozsahu ako povolených 12 minút.

V druhom bode výroku žalovaná rozhodla, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 Zákona, tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 28. septembra 2010 odvysielal pred programom Panelák o cca 20:17 hod. komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť RAJO a.s. a po programe Panelák o cca 21:17 komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť RAJO a.s. a dňa 1. októbra 2010 odvysielal pred programom Panelák o cca 20:16 hod. komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť RAJO a.s. a po programe Panelák o cca 21:19 hod. komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť RAJO a.s., ktoré naplnili definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 Zákona, bez ich oddelenia zvukovo-obrazovými prostriedkami od týchto programov, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznatelného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby nebola zameniteľná s inými zložkami programovej služby. Za tieto porušenia bola žalobcovi uložená sankcia - upozornenie za porušenie zákona.

S ohľadom na obsah odvolacích námietok sa Najvyšší súd Slovenskej republiky prvotne zaoberal namietanými vadami výroku, pokiaľ šlo o jeho určitosť, presnosť a zrozumiteľnosť.

Žalovaná dňa 21. decembra 2010 začala správne konanie č. 409-PLO/O-6281/2010 vo veci možného porušenia § 36 ods. 2 a § 34 ods. 1 Zákona v súvislosti s tým, že žalobca (okrem komunikátu označujúceho za sponzora programu spoločnosť RAJO) na televíznej programovej službe JOJ dňa 28. septembra 2010 odvysielal pred a po programe Najlepšie počasie o 20:07 hod. a cca 20:12 hod. komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť Kofola, a.s.

V napadnutom rozhodnutí žalovaná uviedla prepis skutkového stavu týkajúci sa komunikátu označujúceho za sponzora programu spoločnosť Kofola, a.s., rovnako sa venovala hodnoteniu obsahovej zložky komunikátu označujúceho za sponzora programu spoločnosť Kofola, a.s., konštatovala, že daný komunikát naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 Zákona a rovnako, že tento komunikát nebol oddelený od programu Najlepšie počasie zvukovo-obrazovým prostriedkom.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Formálne perfektný výrok je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia. Len z výroku je možné zistiť či a aká povinnosť bola uložená, iba z výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok. Je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu a pod.

Z ustálenej judikatúry (napr. rozsudky tunajšieho súdu sp. zn. 2Sžo/238/2009 zo dňa 19. mája 2010, zverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR 6/2011, s. 61, pod č. 101/2011, sp. zn. 2Sžo/106/2007 zo dňa 13. marca 2008, zverejnený v časopise Zo súdnej praxe 4/2008 s. 159, pod č. 57/2008, sp. zn. 2Sžf/9/2010 zo dňa 16. februára 2011 zverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR 2/2012, s. 93, pod č. 30/2012) vyplýva, že v rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o správnych deliktach, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Rozhodnutie o uložení sankcie musí vo výroku obsahovať riadne popísanie skutku a musí byť z neho zrejmé bez akýchkoľvek pochybností, čoho sa žalobca dopustil, kedy sa deliktu dopustil a v čom spočíva spáchaný delikt.

Skutočnosť, že žalovaná do výroku neuviedla komunikát označujúci za sponzora spoločnosť Kofola, a.s., nemožno pokladať za administratívnu chybu. Postupom žalovanej došlo k situácii, že výrok rozhodnutia nekorešponduje s jeho odôvodnením. Nie je zrejmé, či upozornenie na porušenie zákona bolo uložené aj za tento komunikát, keďže žalovaná ho v odôvodnení hodnotila v tom zmysle, že zákonné znaky reklamy naplnil, nebol oddelený zvukovo-obrazovými prostriedkami, avšak vo výroku rozhodnutia absentuje. Pokiaľ za tento skutok sankcia uložená nebola, bolo potrebné túto okolnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia. Rovnako nie je zrejmé, či aj časový rozsah sponzorského odkazu spoločnosti Kofola, a.s. bol braný do úvahy pri posudzovaní porušenia opísanom vo výroku I. napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že žalovaná neúplným výrokom zaťažila rozhodnutie nezákonnosťou v zmysle § 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p., keďže napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné rozsudok krajského súdu zmeniť postupom podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. a napadnuté rozhodnutie žalovanej zrušiť a vec jej vrátiť na ďalšie konanie.

Z dôvodu zistenej vady a z nej vyplývajúcej nepreskúmateľnosti rozhodnutia, pre ktorú bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, sa najvyšší súd ostatnými námietkami žalobcu uplatnenými v odvolaní nezaoberal.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 637,68 € za 4 úkony právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Vyhláška“), a to prevzatie veci (123,50 €), podanie žaloby (123,50 €), účasť na pojednávaní (127,16 €), podanie odvolania (127,16 €), režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 Vyhlášky k úkonom právnej služby (2x7,41 €, 2x7,63), zvýšenú o DPH v sadzbe 20 %, t. j. o 106,28 €.

Ďalej súd priznal náhradu za zaplatené súdne poplatky (ako vyplývajú zo súdneho spisu) vo výške 133,50 €, a to za súdny poplatok za žalobu, (66 €), za odvolanie (66 €) a za podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom (1,50 €).

Žalovaná je povinná náhradu trov konania zaplatiť v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. k rukám právneho zástupcu žalobcu Mgr. Petra Ďurčeka.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.